

gaa paa det eller har vist sig utilbøjelig til at lytte til de Raad, der blev givet, har vi gennemført den Villie, Ministeriet i saa Henseende havde; i et vist Tilfælde — det drejede sig om Havnearbejderne i København — har vi lukket Arbejdsløsheds-kassen, da de ikke underkastede sig de Kontrolbestemmelser, som deres Repræsentanter paa et vist Tidspunkt selv havde været med til at forhandle sig til Rette om. Selvfølgelig skal der øves Kontrol, men paa den anden Side skal Kontrollen naturligvis ikke i mindste Maade have Karakteren af, at man mistænker alle Arbejdere for at være Kæltringer. Det ærede 7de Medlem for Randers Amt sagde ganske vist ikke noget saadant, men i Forbindelse med sin Omtale af Kontrollen sagde det ærede Medlem, at han havde hørt noget om, at Arbejderne maaske godt kunde tænke sig, hvis Kontrollen blev skærpet, at klare sig selv, thi de vilde have den mindst mulige Kontrol, og det ærede Medlem sluttede denne Omtale med at sige, at det vilde være interessant at vide, om dette virkelig skulde være nævnt. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han havde hørt dette; følgende maa det altsaa være nævnt, og naar det ærede Medlem slutter med at sige, at han kunde ønske at vide, om det var nævnt, forekommer dette mig altsaa at være overflødig. Imidlertid har det ærede Medlem maaske ikke hørt det fra Arbejdere, men derimod fra Arbejdsgivere, og saa kan det være, det ikke har noget paa sig. Jeg har aldrig hørt det, det maa jeg tilstaa. Jeg kan heller ikke tænke mig, at Arbejdere eller Repræsentanter for Arbejdsløsheds-kasser nogen Sinde skulde have fremsat en saa dum og letsindig Ytring, som det vilde være. Nej, der er ikke indenfor Arbejdsløsheds-kasserne nogen som helst Trang til at slappe Kontrollen, hvad jeg derimod nu og da har kunnet høre, er, at hvis man vil gennemføre Bestemmelser, hvorved Arbejdsløsheds-kasserne tvinges til at skulle gøres til Løntrykkere, saaledes som man i nogle Tilfælde har villet det, saa vilde Arbejdsløsheds-kasserne bede sig fritaget for Statstilskud og søge at klare sig saa godt, de kunde uden det. Og jeg vedkender mig som mit Standpunkt, at jeg vilde aldrig tilraade Arbejdsløsheds-kasserne eller Arbejderne overhovedet at underkaste sig en Ordning for at faa et bestemt Statstilskud, hvorved de kunde blive udelukket fra at søge deres Lønvilkaar hævet op til det Niveau, som maatte anses for berettiget i Forhold til Prisniveauet i Samfundet. Dette har man imidlertid i nogle

Tilfælde forsøgt at benytte Arbejdsløsheds-kasserne til, idet man har søgt at faa dem til at være Løntrykkere; men det er en stor Fejl, at saadanne Forsøg er gjorte. Maaske det er fra det Omraade, det ærede Medlem har hørt et eller andet.

Endelig sagde det ærede Medlem, at han saa en Fejl i Bestemmelsen om, at Indenrigsministeriet var Appellinstans for Sager vedrørende denne Lovgivning. Jeg kan ikke foretænke det ærede Medlem i, at han navnlig nærer en dyb Mistillid til mig, der i Øjeblikket varetager disse Sager. Det vilde sikkert gaa mig paa samme Maade, hvis det ærede Medlem sad paa denne Plads; i saa Tilfælde vilde jeg sikkert have den dybeste Mistillid til hans Varetagelse af disse Sager, og da vi jo har en saa forskellig Opfattelse, kan jeg saa godt forstaa, at det ærede Medlem ikke tiltror mig Hæderlighed nok til at varetage disse Anliggender paa en for hele Samfundet forsvarlig Maade. Jeg vil dog imidlertid mene, at der ikke kan paavises noget Tilfælde, hvor der har manglet noget i Retning af at forfølge Sager angaaende Misbrug og at kræve Orden og lovmæssige Tilstande paa alle disse Omraader. Men det ærede Medlem har naturligvis Ret i; at ved at overlade dette til Indenrigsministeren vil den Afgørelse, der træffes af ham, være præget af det Syn, den paagældende Indenrigsminister har. Dette maa dog vel ogsaa være ganske rimeligt, thi Indenrigsministeren staar jo til enhver Tid til Ansvar overfor Rigsdagen for de Afgørelser, han maatte træffe; hvis Rigsdagens Flertal er imod ham, maa Rigsdagens Flertal tilkendegive det, og da vi jo lever under parlamentariske Forhold, følger deraf, at hvis Rigsdagens Flertal er enig med Indenrigsministeren, saa er det rigtigt, at han træffer sine Afgørelser i Overensstemmelse med den Opfattelse, han har af de sociale Spørgsmaal, thi saa er han dermed i Overensstemmelse med Rigsdagens Flertal. En Forandring paa dette Punkt i Retning af at henlægge Appelsagerne til den faste Voldgiftsret, som det ærede Medlem var inde paa, vilde jeg anse for meget uheldig, og dette er praktisk umuligt i Øjeblikket, da den faste Voldgiftsret har sit begrænsede Omraade at varetage. I hvert Tilfælde skulde Loven i den Henseende angaaende den faste Voldgiftsrets Virkeomraade da først forandres; men det vilde dog vist være ret urimeligt at henlægge til en faglig Voldgiftsdomstol Spørgsmaal om en Forsikringsinstitutions Afgørelser.